

אֵל נְקוּדַת הַרְיָע

פרשת עקב

חברות הכתובים בחסדי סניף

בסיעתא דשליא

ד'ע"נר' ישעיה בן ר' פשה יוסף ז"ל וד'ע"נר' ברוך פשה חיים בן ר' יוסף צבי ז"ל : דקבלת הענין = point4188594@gmail.com

נקודות פשיחות כ"ק רבינו שליט"א

אדם שמחפש כל הזמן לקבל הוא אדם בלתי נסבל, כי הוא כל הזמן חושב רק על עצמו ועל הנוחות שלו ואין לו טיפת מחשבה על השני. בשביל שיאהבו אותך, אתה צריך לתת משלך...

אדם שרוצה לבנות עיסקה עם עוד כמה שותפים, קודם לכל הוא ידרוש מהם "דמי רצינות". כלומר, בא נראה אם אתם מוכנים לשלם סכום כסף מסוים בשביל הפרויקט. נתינת הכסף שלכם תוכיח על רצינות ורצון ללכת על המהלך הזה...

הקב"ה גם כן דורש מאיתנו דמי רצינות. כביכול שואל אותנו 'במה אדע שאתה איתי'. מה אתה מוכן לתת לי תמורת כל החיבה שיש לי אליך וכל העזרה שאתה נותן לך. תמורת כל מה שאתה מקבל ממני.

נשאר בשאלה... בא נעוף לעולם אחר. אז בימי בראשית, עוד קודם נברא האדם, שאל הקב"ה את פמלייתו האם לברוא את האדם, אמרו כמה מלאכים לקב"ה, עתיד האדם לחטוא, אז זה לא משתלם, כי הוא לא ידפוק עבודה כמו שאתה חושב.

עכשיו בא נזוז ל-אלפיים שנה אח"כ. הקב"ה מחריב את הביהמ"ק, הקב"ה בוכה. מי מצטרף לבכי שלו, מי בוכה יחד איתו?

המלאכים האלו שדיברו נגד האדם, הם אלו שבכו יחד איתו!

אתמהה... המלאכים האלו היו צריכים לשמוח, ולומר לקב"ה: אתה רואה, לא הצליח. רק הכעיסו אותך. לא הועילו כלום. אמרנו לך... אך לא. הם בכו יחד איתו. מה עומד פה מתחת?

האר"י הקדוש אומר משהו מדהים. כשבני ישראל ראו שהאש נאחזת בקירות הבית המקדש "שמחו שמחה גדולה וקיבלו תנחומים". מה קורה פה? ביהמ"ק נשרף ואתה שמח?

הסביר הרבי (אולי גם האר"י מסביר את זה) שבני ישראל חשבו שזוהו זה, הקב"ה מתחרט על כל המעמד בהר סיני, וכביכול משלח אותם מלהיות עמו. מובן מאד, כ"כ הכעסנו אותו... ר"ל.

אבל ברגע שהם ראו שהקב"ה שורף את הביהמ"ק, ואותם הוא משאיר לחיות, הוא רק גולה אותם למקום אחר. הם קלטו שהוא כן רוצה אותם. ורק בשביל להחזיר אותם אליו הוא חייב ללכת איתם קשה, ולשרוף להם את הביהמ"ק ולגלות אותם לארץ רחוקה. רק כך הם יחזרו אליו. רק מתוך הקושי הם ידבקו בו ויערב להם.

אז בוודאי ששמחו שמחה גדולה. הם לא נשברו מקושי הגלות. הם שמחו שהקב"ה שולח אותם לגלות ועדיין לא מתייאש מהם. ואדרבה הוא חפץ בעבודה שלהם הבאה מתוך הליכוד. הוא רוצה שהם יגיעו אליו גם אם זה בטן שאול עמוק מאד.

לכן עמדו המלאכים ובכו מרוב התרגשות, הם לא האמינו שהקב"ה כל כך רחמן וכ"כ מחכה לכל יהודי שיחזור אליו. ואפילו שהמרו את פיו, הוא לא עוזב ח"ו. אלא הוא עובר לשלב של נענועים, עד שהם יתעוררו אליו. המלאכים קלטו שהנפילות של האדם הם לא סיבה לפירוק הקשר, אדרבה משם יתחיל הקשר, ולכן הוא מחריב את הבית המקדש, אלא לא אותם. כי יש להם עוד סיכוי לבוא למקום עוד יותר גבוה. כל מה שנדרש מהם הוא לא להשבר מהנפילות, ורק לקלוט מזה את השפלות שלהם.

מסכם הרבי, זה ה"דמי רצינות" שהקב"ה מחכה מאיתנו. שלא נשבר ולא מתייאש במעברים הקשים שלנו ובנפילות שלנו אלא נמשיך לצעוד ולהאמין שרק כך נזכה להכיר את ה'. כי כשיש לנו הכל אנחנו שוכחים ממנו.

ה'דמי רצינות' שלנו זה לא להישבר ולא להתייאש ולא להתפקר, אלא להמשיך ללכת בסבלנות, ולדעת שהקב"ה מלווה אותנו גם במקומות החשוכים והמפחידים והנמוכים האלו, כי רק מהם נזכה לבוא אליו.

הקב"ה נותן לנו כל טוב סלה. אבל הוא רוצה להעניק לנו את הדבר הכי טוב שרק יכול להיות. את עצמו - את הקשר אליו. איך הוא מוסר לנו את זה? ע"י הקשיים. אז מה אנחנו צריכים לעשות? לא להישבר... לתת לקב"ה להתגלות מתוך הכאב.

ולהגברת החריפות הרבי סיים בסיפור. הבית הלוי התבקש להיות רב בבריסק. אך הוא סירב, ניסו להסביר לו את החשיבות של המקום. ונענו בסירוב. ניסו להסביר לו את חשיבות אנשי המקום. ונענו בסירוב. ניסו לשלוח אליו משלחת חשובה. ונענו בסירוב. שלחו אליו משלחת ובראשם החפץ חיים. ושוב נענו בסירוב. עד שעמד הראש הקהל ואמר ל'בית הלוי'. רבי, הרבה יהודים מחכים לך בבריסק. מיד קם הבית הלוי נטל את מעילו ואמר לרבנית שעוברים דירה לבריסק.

ראה החפץ חיים את הנעשה ופרץ בבכי. ואמר, הבית הלוי שמע שיהודים מחכים לו בבריסק. הוא לא יכל לעמוד בזה. אנחנו עומדים ושלוש פעמים ביום אומרים לקב"ה רבש"ע אנחנו מחכים לך, אנחנו מחכים למשיח ולבנין בית המקדש. איך הקב"ה לא מזדרז...

אלא מה. בבריסק מוכנים לקבל את ה'בית הלוי' עם כל המורכבות שבדבר. אבל אנחנו רוצים רק את הפרחים ואת האורות הציבעונים ואת הגדלות שיש לנו עם המשיח. אנחנו לא מוכנים להישכב על הכביש ולתת את העבודה שתביא את גילוי המשיח. אנחנו לא עומדים ומחכים ל'משיח' עם כל המורכבות שבדבר.

אדם מרגיש חיסרון, נדפק לו משהו. התיסכול גדול, אז מנסים לברוח. יש בריחות לשטויות, יש בריחות למשחקים, או שהוא מנסה ללכת בכח לנסות כן להצליח. מנסה כל דבר בשביל לפתור את המצוקה שלו. כי אדם רוצה להגיע לשלימות, הוא לא רוצה להיות חסר, חלש וקטן.

במקום לקלוט שהחיסרון בא בשביל לחבר אותו לשלימות. כי על ידי החיסרון נשמע שכל מה שיש לי זה מתנה, זה רחמים, זה חסד. הכל זה קשר בורא שה' אוהב אותי. שם זה סיפוק. זה גדלות אמיתית. שם הנפש נבנית. וכל המערכת משתנית לטובה. אתה מתחיל להיות אדם אחר ע"י ההתדבקות לקב"ה.

מצד אחד זה נראה שהחיסרון בא בשביל לעצבן אותו לנגז' לך בעוד איזה חיסרון, לא מפסיק שאין לי ישיבה, עכשיו גם לא יהיה לך חברים. אבל בעצם זה עוד יותר הזדמנות להתחבר לה', שמה שיש לך כן, זה לא שלך. שתתחיל להעריך. שתתחיל לשמוח במה שיש לך.

קומה ה' קדמה פניו הכריעהו פלטה נפשי מרשע. דוד המלך מתחנן לה', תציל אותי מהיצר הרע. וגם אם הוא יצליח עלי, לפחות שעל הנפש הוא לא יצליח. אנא ה' גם אם היצר הרע יצליח לסחוף אותי אחריו, אבל לפחות שהנפש לא תשבר ולא תתייאש. אלא תמשיך להאמין בך.

אדם מדבר מאמונה, הוא בא לגדלות. אדם שמדבר משפלות האדם נכנס ליאוש ודיכאון. לכן צריך לשלב את שניהם. לדבר מהאמונה, אבל לזכור ש'גם מיעוט נקודת האמונה צריכה לבוא מה', ואדם לדבר לא יכול. ומצד שני לזכור שה' הוא גדול וענק, וכמו שעזר עש כאן יעזור הלאה בלי שום גבול מעתה ועד עולם שפע ברכה והצלחה.

אז מהי עבודתו של בחור

עד גיל בר מצווה ילד עושה את המצוות כי צריך לעשות, כי כך הקב"ה אמר, לא שואלים שאלות. בגיל הבר מצווה הוא מקבל תפילין, ובתפילין הוא אומר 'ומשפע מצוות תפילין יתמשך עלי להיות לי חיים ארוכים ושפע קודש בלי הרהור חטא ועוון, ושלא יתגרה בנו יצר הרע. פתאום מתחילים לדגדג לו שיש פה עוד משהו במצווה חוץ מהעשייה הרגילה. נותנים לו להבין שהוא לא כמו העבד שעושה את מצוות אדונו. אלא יש פה רווח, יש פה פנימיות וחיות שנותנים לך במצווה.

זה מהלך של בחור, הוא צריך להתחיל להתפשט מהחיצוניות של התורה, מהחיצוניות של העולם, ולהתחיל לחפש את הפנימיות. לחפש את פנימיות התורה, לחפש את הפנימיות של עצמו, אני זה לא הכובע שלי, אני זה לא המשקפיים שלי. עד לבוא לפרטים של המידות. מה זה התאוה מנין זה ולמה זה. להבין שיש פה פנימיות. ועל כל זה צריך לבקש שה' יעזור לנו למצוא את הפנימיות 'יאיר ה' פניו אליך'.

אדם רגיל להסתכל על המצוות כאל נקודות שצוברים. ואז אם משהו פיספס יעלה ויבוא, זה אומר שאתה עכשיו יותר ממנו, כי צברת נקודה אחת יותר ממנו. זה נקרא התסכלות חיצונית, שאם לא עובדים עליה, נשארים ככה עד גיל השיבה. המצווה היא לא נקודה אצל השי"ת. המצווה היא חיבור, היא קשר, היא אמורה לשנות אותך.

בדרך שלנו אין נפילות קרה הרבי בקול רם. מיד כולם היטו את אוזנם לשמוע את הדרך. מי רוצה לפספס כזו דרך. כולנו מחפשים פיתרון לבושות האלו. הנה בא האיש שיתן את המכה. כולם מתגודדים על פראנצ'עס ארים אין ארים סביב הרבי. ואז הרבי מסביר. ברגע שאתה קולט שאם נפלת זה ה' שלח לך כי רק תוכל להתקשר אליו, א"כ לא נפלת. אדרבה למדת שאתה כלום, ועכשיו אתה יכול לחיות עם ה' כשאתה לא נופל.